

(המשך מעמוד 73)

הויש הדגש דווקא על הצד המלודרמטי של הסיפור, ועם כל האימוץ לרוח המקום. נידמה היה שהחוט העלילתי הוא הפרט היחיד שעניין את יוצרי הסרטים בסיפורים המקוריים. מעניין שתרזו ראקן קיבלה בערבית שם של יצירה אחרת מאת זולא, החיה שבאדם. סרט זה היה המקורי בין השלושה, מפני שהעביר את הסיפור מן האווירה הבורגנית של המקור אל אי פרי מיטיבי ואל דלת העם, מקום שהקולנוע המצרי אינו אוהב במיוחד להתעקב בו. הבמאי אשרף פהמי, חשף באכזריות את התאווה הנסתרות המסתרות מאחרי הבורגנות אצל זולא, כשהן ממוקמות בנשי מות גיבורים כפריים החיים במסורת מיר שנת של כפר גידה.

אין זה הסוג היחיד של סרטים הר מופקים במצרים. יש שם גם קולנוע מסוג אחר, אלא שאליו קשה היה להגיע בגלל סיבה פשוטה. יוצריו אינם נמנים עם תומכי המימסד, והם ירבינו המושבעים של הי פסטיבל. במקום לנצל את ההודמנות ולתת יתר תנופה לאירוע על-ידי הצגת סרטים שלהם — שכן, מה הטעם לעשות סרטים כאלה אם אין מציגים אותם — הסתגרו בדלית אמותיהם. והיו מוכנים להציג כמה מן הסרטים, בהסתר כמעט, לפני כמה עיתונאים שנראו להם כאוהדים מראש. הנסיגות שערכנו כדי לזכות בהצצה באחד מן הסרטים הללו לא נתקלו אף פעם בסירוב מפורש, אלא בדהיות, בהסתי ברים עקיפים, כאילו אסור להציג סרטים אלה לפנינו, או בטענה שקשה לארגן שוב הקרנות שחלפו.

ההסבר הגלוי והמוכן ביותר שקיבלנו היה מפי בחיר במאי מצרים היום, יוסף שאהין, האיש, שהוא כמעט אגדה בחייו, אשר מתעקש לעשות בהתמדה סרטים הר חורגים מן השיגרה של התעשייה הערבית בכך שהם מנסים מצד אחד לחדור אל הנשמה האנושית, ומצד שני לנתח את המצב הפוליטי בצורה יסודית. אינו נימנה על ידידי הצינונות, אבל להבדיל מרבים אחרים, אינו חושש לומר זאת בגלוי גם לישראלים. תוך שיחה עימנו שבה לא הסתיר את דעתו כי על ישראל לדבר עם הפלסטינים ישירות, ויפה שעה אחת קודם, הוא הסביר שרבים מן המסתייגים היום במצרים מיומנות סאדאת, אינם יודעים בדיוק כיצד להתייחס אלינו, הישרי-אלים, והם חוששים לבוא עימנו במגע הדוק יותר, לא רק בגלל עמדת הרשויות כלפיהם, אלא גם מתוך חשש מחבריהם למאבק. שאהין בעצמו התנסה כבר בכך. אלכסנדריה מדוע, החשוב בסרטים שנעשו במצרים בשנה האחרונה, סרט שזכה בר פרס בפסטיבל ברלין (מאמר מפורט על הסרט הופיע בהעוטם הזה בשעתו) אינו

הזוגות המלכותיים

נשיא מצרים אנוור אל-סאדאת ורעייתו ג'יהאן מקבלים את פני פרנק סינאטרה ורעייתו ברברה הופעתו של

סינאטרה למרגלות הפירמידות הוקדשה לקרן האמונה והתקווה, וואפה ואל עמל שבראשה עומדת רעיית הנשיא. היתה זו אחת מהופעותיו הטובות ביותר של הזמר מזה שנים רבות.

ולא אמריקאי, לא יכלו עוד לעשות דבר בנוף מבלי להסתבך. אבל זה לא הטריד כליכך את השליח, שניסה להתסיס את כל אמצעי התיקשורת הזרים ולהסביר להם כיצד הוזמן הסרט רישמית לקאהיר, וי הנה אין מציגים אותו. בשלב מסוים הוא פנה בדרישה למארגנים לספק כמה אשר רות כניסה נוספות לאנשי ההפקה, למרות שברור היה כי גם האשרות שניתנו, לא ניתנו בקלות. בקיצור, התפרצות של פיל לחנות חרסינה, התפרצות שהוסברה על ידי האיש כרצון להצדיק את השכר שהוא מקבל ממעסיקו, אבל תוצאות מאמציו היתה יצירת מתח מיותר וזעם, דווקא אצל האנשים שהראו את הרצון הטוב ביותר ביחס להשתתפות הישראלית.

אבל אפילו תוקפנות צברית נחמדה זו לא הצליחה, בסופו של דבר, להעכיר את האווירה הטובה. ולפני סוף הפסטיבל היר דיעו מארגניו חגיגית: אם הכל יימשך הלאה, מבחינה פוליטית, בקצב של היום, אין שום סיבה שמישלחת רישמית ישרי-אלית, עם סרטים ישראלים, לא תוזמן חגיגית להשתתף בפסטיבל הסרטים הבא באלכסנדריה, בחודש יוני, המוקדש לסירטי היס-התיכון. אינשאללה.

ערנה ורן פיינרן

בקאן. אלא שמאז ניתקו הקשרים בין הפסטיבל לבין המפיקים, עד שעיתונאית בשם ג'ון בורשטיין, הכותבת עבור ג'רוזלם פוסט ולוס-אנג'לס טיימס שאלה טלפונית את מזכירת הפסטיבל, מארי גאדבאן, אם אכן יוצג הסרט בקאהיר. מתוך נימוס גרידא, השיבה שהסרט אינו מוזמן ואינו בתוכנית הפסטיבל, אבל אם יגיע ינסו להקרינו אותו.

העיתונאית מסרה זאת למפיקים, ואלה הודרו לבשר לעיתונות הישראלית שהי סרט הוזמן רישמית לפסטיבל קאהיר, וי יהיה זה הסרט הישראלי הראשון שיוצג שם. מיד הוכן תרגום ערבי בגוף הסרט, ומשלא נמצאה דרך אחרת לשלוח את העותק לקאהיר, התבקשה העיתונאית לקחת אותו עימה, במוזדוניה. היא עשתה כן, אולם במל-התעופה, ניתן רק לה לי היכנס (היא אורחית אמריקאית) ואילו הי עותק נותר במכס.

מכאן והלאה נעשתה הפרשה מביכה. נציג של המפיקים הגיע לקאהיר, לפי הזמנת הפסטיבל שסבר כי הוא עיתונאי. הוא התחיל להפעיל לחץ כבד על המארגנים שישחררו את הסרט מן המכס ויציגו אותו. המצרים, שידיהם נכבלו על-ידי היר פירסום המוקדם שמדובר בסרט ישראלי

מוצג בסוריה ובעירק, מפני שיש בו דמיון ליהודיות חיוביות מדי, וזאת למרות שהנוגעים הישרים בדבר, הפלסטינים, מעניקים לסרט גיבוי מלא. לא קל להיות חלוץ במחנה הזה.

פיל בחנות

חרסינה

דבסוף, פרשת הקוסם מלובלין. כדי להבין אותה, צריך לתפוס ראשית כל, את המצב הפוליטי העדין שבו היה הפסטיבל נתון. רישמית, הוא לא רצה משלחת ישראלית ולא רצה סרט ישראלי, כי לא היתה לא שום סמכות לקבוע מדיניות, לפני שזו נחתמה בצינורות הגבוהים. בר אורח בלתי-רישמי, חשוב היה למנהל כמאל אל-מלאח ולצוות שלו, לראות ישרי-אלים בקאהיר, כאילו כצעד מקדים לי עתיד לבוא.

עקרונות, עשוי היה הקוסם מלובלין לי התאים למדיניות כסרט שהציג עצמו כאמריקאי (זו היתה לאומיותו בוונציה, למשל), אבל יש בו גם משהו ישראלי, לא רישמי. לכן, הובאה בחשבון האפשרות להציג את הסרט, כאשר הבחינו בו בשוק הסרטים

קליאופטרה והנחשים

הולם, לפעמים נידמה לה שהיא באמת קליאופטרה, הגדיר כאמל אל-מלאח, מנהל הפסטיבל ומי שבעצמו מומחה לחקר מצריים הקדומה. המבין יבין, ליד נהנתה ביותר מהביקור ואף האריכה את שהותה שם ביום נוסף, שבו הופגשה עם הנשיא המצרי.

ליז טיילור מול העיתונאים. מימין ב' שורה הראשונה נראית לואיזט פארג'ט, מזכירת פסטיבל קאן. טיילור הסתרקה בתיסרוקת קליאופטרה ולבשה שימלה בסגנון